

1882-10-28

AFSENDER

Wilhelmine Skovgaard

MODTAGER

Joakim Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:
Brev

Afsendersted:
København

Modtagersted:
Italien

Omtalte personer:
H.C. Aggersborg
Susette Cathrine Holten
Niels Skovgaard
Hildegard Wittrup

Arkivplacering:
Mappe 16 nr. 19

DOKUMENTINDHOLD

W.S. fortæller, at hun har læst J.S. sidste brev op for hele husstanden, så de rigtig kunne hygge sig med det. Niels har fejret fødselsdag. Hun fortæller, at hun lever en stille tilværelse, og dagene ligner hinanden.

TRANSSKRIFTION

Kasse 16

Brev 19

Kjøbenhavn d 26 October 1882

[Onkels Fødselsdags Rejsegave]

Kjære Joakim

Inderlig Tak for Dine Brevkort og for Dit Brev, det modtog jeg igaar og blev umaadelig glad for det, jeg havde i de sidste Dage tænkt meget paa Dig, thi det var jo i denne Tid Du skulde enten over Bjergene eller ogsaa igjennem dem og jeg var meget nysgerrig efter at høre hvordan det var gaaet og om hvilken af Veiene Du havde valgt. Dit Brev kom kort för Middag, jeg bröd det ikke strax, havde jeg været yngre vilde det have været löierligt, men i min Alder kan sligt rask [?] i Aarenes Løb lærer man at beherske sig, jeg vilde nemlig vil Alle tre¹ skulde have godt af det förste Brev paa en Gang, og der skulde være Roe og Hygge naar det blev læst, derfor bad jeg Onkel om vi maatte drikke Kaffen i hans Værelse thi jeg havde noget godt til dem, de blev meget nysgerrige men fik intet at vide, men i Forventning om det rare der skulde komme havde Onkel tænt alle tre Gasblus og under dette straalende Lys blev Dit förste Brev læst. Det var da ogsaa et fornoieligt Brev kjære Kim Du er fornöiet og glæder Dig ved alt det Smukke

-2-

som Du ser og saa haaber jeg paa at Du ogsaa er rask

D 1 November

Som Du ser er dette Brev allerede gammelt men jeg vælger alligevel at fortsætte, thi jeg kan kun sjelden skrive et Brev færdig paa en Gang, Veiret er saa godt i denne Tid naar jeg undtager nogle faa Dage med Regn og saa skal man jo benytte det gode Veir og daglig gaa sig en Tur paa den bedste Tid af Dagen det er vist meget sundt, men Tiden gaar saa bort i Stumper og Stykker. Jeg har faaet Dit Billede hængt op det ser saa deiligt ud paa den röde Veg, i mit stille Sind tænker jeg paa Dig med en taknemlig Tanke saa ofte jeg seer paa det, ja Du kjære Kim vi vil komme til at savne Dig meget, men naar Du har det godt er rask og glad saa bliver det en Festdag hvergang vi faa Brev fra Dig ja saa maa jeg jo være noisom

og glæde mig ved det.

D 8 November

Nu er det altsaa 7 Dage siden jeg sidst skrev paa dette ja jeg er rigtignok en Sinke, da Cathrine læste Dit Brev høit for mig hvor Du siger, og hvem andre der vil glæde mig med Brev da tænkte jeg jo jeg vil saa gjerne glæde Dig dersom jeg bare kan fornoie ham med mine Breve og saa har jeg dog ladet Tiden gaa hen, der er noget som kalder paa mig i disse

-3-

maaneder för Juul, og det er det store Tæppe, vi arbejder paa det, alt hvad vi kan, det skal gives til Onkel til Juul og saa begriber Du nok at skjönt det ikke kan blive færdig saa vil vi dog saa gjerne have det saa vidt fremme som muligt dertil gaar Dagen og jeg er gjerrig paa enhver Time der gaar fra mig. Vi havde opgivet Haabet om at se Niels til hans Födselsdag og havde afsendt vores lykönskings Brev til ham, men den 1 November om Aftenen kom han ind ad Dören, det var fornöieligt, rask og flink saa han ud, Födselsdagen spiste han hos os tillige med Cathrine, men vi havde ikke samlet Venner, den Dag som vi pleier thi Onkel skulde selv spise ude den Dag, der var nemlig en Fest for Etatsraad Titken som Onkel skulde deltage i, vi havde ventet Tante Gine men Veiret var slet og hun kom ikke, Dine Söskende maatte nöies med Anna og mig det var jo lidt fattigt om Aftenen foreslog jeg at lære dem [?Begyndelsesgrunden] til L'Hombre, det lod til de havde Lyst til at lære det, men hvor meget der hang paa af Undervisningen den aften det siger jeg ikke til nogen. Hildegjerd er kommen hjem saa nu er Cathrine glad i hende jeg er det ogsaa, jeg savner altid de Unge naar de ere borte, det er saa rart at se paa dem og sidde blandt

-4-

dem. Torsdag, Marie Aggersborg har vi helt maattet give Afkald paa, siden hun har begyndt at læse har hun ingen Tid tilovers vi faa hende ikke at se fören til Juleferien jeg savner hende hun er en söd Pige.

Vi har levet meget stille siden vi kom ind fra Landet, og naar jeg saadan for lov at leve stille en Tid saaledes at den ene Dag ligner omtrent den anden og at det vesentligt er Tankernes Arbeide der giver den forskjellig Karakter saa finder jeg altid at et saadant Liv rigtigt passer for de gamle. Naar Vorherre vil unde os en hyggelig lille Krog hvor man kunde sidde og tænke over sig selv for bedre at lære sig selv at kjende, tænke over sit Liv for bedere at fatte Voherres Veie, hans Mening og Hensigt med os, og saa at blive fortrolig med og berede sig til naar Vorherre tidlig eller sent vil kalde os bort, ja saa er det dog ikke saa Lidet et Arbeide den Gamle har for sig, det er saa ofte bleven skubbet til side og forsömt i Livets Travlhed, men en gang at faa Roe til ret at bringe sin Tanke saaledes, at lade Verden suse

omkring en, men ikke at være med, kuns at see til, og forstaa saa meget af dens travle Tummel som man kan, men altid at have Vorherre med som den forklarende det staar for mig, som Idealet af en Alderdom, jeg har fölt noget af det i den nu stille Tid og jeg fortæller Dig det for saa kan Du see jeg har det rigtigt godt og jeg vil saa gjerne Du skal forstaa mig Du er mig dog saa inderlig kjær.

|Vi ere alle raske mange kjærlige Hilsener fra Onkel og Anna ved Din inderlig hengivne faster V Skovgaard|

¹ H.C. Aggersborg, Anne Irgens og Wilhelmine Skovgaard bor sammen i Holmens Kanal nr. 4. Om sommeren bor de i "Aggersborg" i Classens Have.

Rijst
Ankels Tødselsdag gave

København d. 26. October 1882

SKOVGAARD-MUSEET

Mappe 16 Nr. 19

Kære Jakobine!

Inderselig Tak for Din Brevkort og for Dit Brev,
det modtog jeg i gaar og blev uimædlig glad for det,
jeg havde i de sidste Dage tænkt meget paa Dig, thi
det var jo i denne Tid Du skulde enten over Berge
eller ogsaa igjennem dem og jeg var meget nysgjerrig
efter at høre hvordan det var gaaet og om hvilken
af Veiene Du havde valgt. Dit Brev kom kort
for Middag, jeg brød det ikke strax, havde jeg
voret gangen vilde det have voret løseligt, men i min
Allder kan jeg naak gaaen i Aarsnes. Loh lover man
at beherske sig og jeg vilde nemlig vi alle tre skulde
have gaaet af det første Brev paa en Gang, og der skulde
vore Roe og Sluggen naar det blev Løst, derfor bad
jeg Onkel om vi maatte drikke Kaffe i hans
Værelse thi jeg havde noget Gode til den, de bleve
meget nysgjerrige men fik intet at vide, men
i Forventning om det var der skulde komme me
have Onkel tomt alle tre Gasblis og under
alle straalende Lys blev Dit første Brev løst.
Det var da ogsaa et rigtigt fornøieligt Brev kjære
Kinde Du er fornøiel og glæder Dig ved alle de smukke

Vi om alle tre vilde mangen kjærlig hilsen fra Onkel og Anna med din indrely kjærlig hilsen

for Din siel og for haabet jeg saa at Du ogsaa
er rask. af 1 November af 1860

Som Du siar er alle Breve allerede gaaen med men jeg
velger at sende det for at det kan komme til den anden side af
Din post og saa en Gang, Veirer er saa godt i denne Tid
naar jeg indtager nogle saa Dage med Regn og saa
skal man go hen til det gode Veir og daglig saa jeg en
Tid saa den bedste Tid af Dagen der vist meget smukt
men Tiden gaar saa bort i Slump og Slidder.

Jeg har faaet Dit Billede hængt op det ser saa charmerende
ud paa den røde Væg med alle sine Tanker jeg
saa Dig med en taknemmelig Taanke saa ofte jeg
siar paa det, ja Du kjør Kier vi vil komme til
at se Dig meget, men naar Du har det godt
er rask og glad saa bliver det en Festdag for os
vi saa Breve fra Dig ja saa man jeg gaar over i
og glæde mig ved det af 8 November

Her er det alligevel 1 Dage siden jeg sidder her paa dette
og jeg er rigtig nok en Lurke, de Cathrine løste Dit Brev
hvil for mig hvor Du siger, og hvem andre der vil
glæde mig med Breve de tænkte jeg jo jeg vil se dem
glæde Dig derfor jeg kan bare kan fornuftig
med mine Breve og saa har jeg dog lidt Tid
gaar her, der er meget som holder paa mig i disse

skændtes for Jivind, og det er det store Toppet, vi arbeide
paa det, alt hvad vi kan, det skal gives til Ankel til
Jivind og saa begribes Din nok at skjønne det ikke kan
blive forbig saa vil vi dog saagjerne have det for vidt
foem me for vundt det vil gaar Dagen og jeg er
gjerrig paa enhver Time det gaar fra mig.
Vi havde ogsaa et Skaaft om at se skels til hans Tofpild
og havde offindt vores Lghouk mings Breve til ham, men
den 1. November om Aftenen kom han ind ad Døren, det
var fornöidligt grask og flink saa han ind, Tofpildagen
spiste han hos os tillige med Cathrine, men vi
havde ikke faantet Venner, den Dag som vi pleier
thi Ankel skulde selv spise inde, det var uventet,
~~en Tof~~ en Tof for Eladersad Tithen som Ankel
skulde tillage i, vi havde ventet Tacke Gine men
Vintet var flit og him kom ikke, Dine Tofpild
maatte nöies med Anna og mig det var jo lidt falligt
om Aftenen foreslo jeg at love den Begjundt Tofpild
til L. Hambro, det lod til de havde Ligt til at love
det, men hoormegle det hang paa af Undervisningen
den Aften det siger jeg ikke til nogen. Skillejerd er
kom men kjem saa mi og Cathrine glad i
haande jeg er det ogsaa, jeg loover altid de mange naar
de er borte, det er jo rart at se paa dem og jidde blandt

den Torsdag, Marie Appenborg har vi hell maalt give Lykket
paa, siden him har begjæret at løse har him ingen Tid
tilovers vi saa kunde ikke at se før en til Juleferien
jig saaner kunde him at en sød Pige.

Vi har levet meget stille siden vi kom ind fra Landet, og
naar jeg saadan for Lov at leve stille en Tid saaledes
at den ene Dag lyner omkrent den anden og at det vistnok
er Tante Korns Arbeide der gives dem for sig selv, Karolles saa
finder jeg altid at det saadant Liv rigtigt passer for de Gamle,
daar Vorherre vil inde os en hjertelig alle Stog hvor man
kunde sjelde og tænke over sig selv for bedre at love sig selv
at kjende, tænke over sig Liv for bedre at fatte Vorherres Villie
hans Omsorg, og Omsigt med os, og saa at blive fortrolig
med og berede sig til naar Vorherre vil sig alle ting vil
kalde os bort, og saa at det dog ikke for Lidel at Arbeide den
Gamle har for sig, det er saa ofte bleven skippet til
siste og forsonet i Livets Træthed men en Gang at saa
Bor til ved at bringe sin Tante saaledes, at alle Verden
sine omkoring om men ikke at være med, kims at se
til, og forstaa saameget af dens travle Tross med sin
man kængmen altid at have Vorherre med sin den
forklarende det staar for mig, som Etaleet af en Alldoms,
jeg har følt noget af det: den at stille Tid og jeg fortæller Dig
at for saa kan Du se jeg har det rigtigt godt og jeg vil begjære
Du skal forstaa mig Du er mig dog saa rædselig kjed.